

Hồi 88

Như Gió Như Mây

Lý Đại Chủy vụt cười khan:

- Người học một sách với Đồ Kiêu Kiêu phải không ?

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Hắn đã bị Tiểu Linh Ngư cho rơi hố một lần, nên tìm dịp trả đũa đấy ! Hắn chưa tiêu hóa nổi cái hận đó !

Cáp Cáp Nhi chen vào:

- Không tiêu hóa nổi rồi hắn phải làm gì chứ ? Có hận cũng vô ích ! Ha ha ! Mười Bạch Khai Tâm chưa sánh bằng một Tiểu Linh Ngư đâu ! Hận cho lắm thì càng thêm tức, tức mãi thì có thể chết được đó !

Bạch Khai Tâm không giận, trái lại cười hì hì, thốt:

- Ta hận làm gì cho mệt ? Có một ngày nào đó, hồ ly sẽ bị chó xơi, lúc đó thì nếu ta có hận, cái hận của ta cũng tiêu hóa được như thường !

Câu nói của y làm cho Lý Đại Chủy biến sắc mặt lạ lùng.

Chừng như Tiểu Linh Ngư không thấy sự biến đổi đó, vỗ tay cười lớn:

- Tổn nhân bất lợi kỷ ! Đúng vậy rồi ! Đúng là tổn nhân bất lợi kỷ !

Bỗng, có tiếng cười trong trẻo từ đâu đó vang lên, rồi một giọng nói cũng trong trẻo như tiếng cười tiếp nối:

- Thập Đại Ác Nhân, quả danh bất hư truyền ! Tôi rất phục ! Tôi khâm phục không tưởng nổi !

- Nơi một thân cây to lớn độ bốn vòng tay, một khoảng cửa mở ra.

Nơi đó, là một cái bọng dùng để ẩn nấp, vào đó rồi thì đừng ai hòng tìm được.

Và Tô Anh từ trong bọng bước ra, nghiêng mình cung kính chào tất cả, đoạn cười, tiếp:

- Tiện thiếp không hay biết là có những vị danh chấn giang hồ xuất hiện tại chốn hoang vu này, nên thất lễ tiếp nghinh, mong các vị thứ tội cho !

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Cô nương không nên quá thủ lễ ! Bọn này trời sanh ra là có chất khốn nạn ở trong xương rồi, cho nên nếu thấy ai quá thủ lễ, thì cho rằng người đó có cái chủ ý không đẹp ! Bỏ cái khách khí đó đi, cô nương.

Tô Anh điềm nhiên:

- Nuôi dưỡng một chủ ý không đẹp trước mặt các vị, có khác nào khoe khoang cái học trước mặt Khổng Phu Tử đâu ? Chắc chắn cái chủ ý đó phải tiêu diệt trước khi thành hình !

Bồng, Lý Đại Chủy vừa nhảy dựng lên, vừa kêu gấp:

- Chạy ! Chạy nhanh ! Hết sức nhanh !

Tô Anh cau mày:

- Các vị chưa uống một chén rượu nào, sao vội bỏ đi ?

Lý Đại Chủy cười hắc hắc:

- Nếu không chạy ngay, chắc là tại hạ không chịu nổi nữa, cô nương ơi !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Cái gì người không chịu nổi ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Cái nàng liễu đầu đó, mỏng da, trắng thịt, vừa trông thấy nàng là ta nhỏ nước dãi ngay, ta lại hiểu là Tiểu Linh Ngư chẳng bao giờ để cho ta ném cái của hảo hạng đó, cho nên ta phải chạy đi, ở đây là ta thèm, thèm mà không ăn được thì chịu làm sao nổi chứ ?

Lão vừa thốt, vừa nhắc Ngụy Ma Y lên, câu nói dứt rồi, lão vọt mình lẹ lẹ.

Bạch Khai Tâm cũng nhảy dựng lên, cũng kêu to:

- Nếu ta không chạy gấp, thì rất có thể cái chất côn đồ của ta bùng dậy, ta dần không được thì có phiền phức là cái chắc. Tốt hơn, ta cũng chạy, chạy luôn. Thà khuất mắt ta chứ không thể nhìn Tiểu Linh Ngư mà nổi ghen sanh tranh chấp !

Y tung mình lộn một vòng, đạp xuống ngoài ba trượng xa, đạp chân vọt một lần nữa, mất dạng.

Cáp Cáp Nhi theo bèn gót, đồng thời cười ha hả:

- Phải ! Phải ! Nếu không chạy đi, thì hòa thượng này sẽ bỏ kinh kệ mà trở về phàm tục. Tội lắm ! Tội lắm !

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Cũng may cho ta, có nửa chất nữ trong mình, chứ nếu không thì ...

Bà liếc thoáng qua Tiểu Linh Ngư, chân nhún nhẹ, thân vút lên tàng cây, biến mất luôn.

Âm Cửu U cười âm trầm:

- Giả như có lúc nào đó, cô nương không còn thích làm người nữa, thì đừng e ngại gì hết, cứ tìm tại hạ. Làm quỷ kể ra cũng thú vị lắm, cô nương ơi, theo tại hạ nhận xét thì làm quỷ sướng hơn làm người đó, sướng lắm ! Huống chi, nếu cô nương thích làm quỷ, thì một con quỷ đẹp như cô nương, lo gì mà chẳng có thừa nhang khói, xôi thịt bằng thích ?

Tô Anh cười hì hì:

- Đa tạ các hạ chỉ giáo. Nhưng, tôi thấy cái sống chưa có gì đáng chán !

Âm Cửu U đưa tay chỉ Tiểu Linh Ngư:

- Nếu cô nương yêu một con người như hấn, thì không lâu lắm đâu, cô nương sẽ mất cái thú sống, và chắc chắn là cô nương sẽ tìm cách trở thành một con quỷ.

Tiếng cười của câu nói vang lên ngoài mười trượng xa, âm thanh dứt là người mất dạng luôn.

Đổ Sát nhìn Tiểu Linh Ngư, cười nhẹ, hỏi:

- Người định ở lại đây bao lâu nữa ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chắc không lâu lắm !

Đổ Sát lại hỏi:

- Người biết đến nơi nào để gặp ta chăng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết !

Đổ Sát cũng gật đầu:

- Tốt !

Phi thân vút ra khỏi rừng, lão quay đầu dặn vói:

- Cẩn thận nhé ! Tiên cũng đẹp mà hồ ly cũng đẹp ! Người đẹp khi muốn ăn thịt người, dám ăn luôn cả đầu đấy !

Tô Anh cười khút khít:

- Tiên bối yên trí. Dạ dày của tôi yếu lắm và từ lâu rồi, tôi chỉ dùng chay lạt, không dám ăn mặn.

oOo

Khu rừng trở nên tịch mịch.

Tô Anh điểm một nụ cười:

- Sau khi Ngụy Ma Y treo người, các vị đó mới đến ?

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Họ đến đúng lúc quá !

Tô Anh tiếp:

- Rồi người nhờ họ giải khai huyết đạo ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ngụy Ma Y xuống tay khá mạnh, cả sáu vị phải mất một thời gian lâu mới giải được.

Tô Anh lại tiếp:

- Và người giả vờ luôn, lừa cả ta !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Thực ra, ta đâu định lừa người ! Ngụy Ma Y gạt ta, thì khi nào ta chịu để yên cho hắn ? Bằng mọi cách, ta phải làm cho hắn biết là ta lợi hại, ai trêu vào ta, chỉ có lỗi chứ đừng hòng lời.

Tô Anh tiếp luôn:

- Thực sự, lúc đầu thì người không có ý lừa ta. Nhưng sau lại, người mới nghĩ đến việc lừa ta.

Tiểu Linh Ngư so hai vai:

- Nếu người có ý tưởng như vậy, thì ta còn nói gì nữa ?

Tô Anh hơi trầm giọng:

- Người biết là, ta đối với người rất tốt, người lợi dụng cái điểm đó để lừa ta, khiến ta phải lo lắng vì người, khấn trương vì người, ta không còn cố đến bất cứ việc gì, để cứu người, người dựa vào đó mà bức hiếp ta, cho ta tỏ sự bí mật trong tâm.

Nàng nhìn Tiểu Linh Ngư không chớp mắt.

Tiểu Linh Ngư quay đầu nơi khác, vụt quay trở lại, mỉm cười, thốt:

- Ta đã nói, ta không phải là một người tốt, ai đối tốt với ta thì cứ chờ mà thất vọng, chẳng khi nào ta xử tốt đáp lại đâu !

Tô Anh thở dài:

- Đa số người trên thế gian, đều sợ là mình biến thành bại hoại, còn người thì khác, người hoàn toàn trái ngược với đa số đó. Mừng tượng là người sợ biến thành người tốt ! Cho nên, bất cứ trong hành động nào, người cũng muốn chứng minh người là người bại hoại, một người chẳng ra gì ! Tại sao ? Hả ? Tại sao chứ ? Ta chỉ sợ người cũng không tưởng nổi ! Phải vậy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cái tánh của ta là do trời sanh, đã là tánh trời sanh, thì ta làm sao tưởng nổi ?

Tô Anh lại im lặng nhìn chàng một lúc, bỗng cười khan:

- Nhưng, người có biết là người không bại hoại như con người mà người phát họa trong tưởng tượng, con người bại hoại mà người muốn trở thành ?

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Chẳng lẽ người hiểu cái mẫu người của ta, rõ ràng hơn cả ta ?

Tô Anh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Thế thì người mô tả cho ta nghe đi !

Tô Anh giải thích:

- Chỉ vì, ngay từ thuở nhỏ, người lớn lên giữa nhóm người bại hoại, do đó, người bị ám ảnh là chẳng bao giờ mình biến thành một con người tốt được.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng nữa:

- Thế à ?

Tô Anh tiếp lời:

- Hơn nữa người nhận xét rằng, nếu người biến thành con người tốt, thì chẳng hóa ra người phụ ơn nuôi dưỡng, giáo huấn của những người đó. Rồi có lúc như bị bắt buộc, người không thể không làm một vài việc gì đó, để chứng minh người là kẻ bại hoại ...

Bỗng, Tiểu Linh Ngư bật cười cuồng dại, tràng cười của chàng chặn câu nói của Tô Anh, chàng hỏi luôn:

- Ta với người, gặp nhau chưa được mấy hôm, sao người hiểu ta quá rõ như vậy ?

Tô Anh đáp:

- Nếu các vị đó không xuất hiện, thì chẳng bao giờ ta có suy luận như thế. Chỉ vì họ đến đây, mà ta minh bạch !

Tiểu Linh Ngư lại kêu lên:

- Ạ ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Những vị đó, nếu là bại hoại, thì trong giới bại hoại, họ là những thiên tài. Họ bại hoại đến tột độ tinh vi của kỹ thuật. Họ thừa khả năng biến một việc cực kỳ ti bỉ, khốc liệt, tàn độc, thành một việc thích thú. Nạn nhân của họ dù phải sợ đến chết người, cũng cảm thấy thích thú !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Không cần mắng nhẹ, mắng nặng họ làm chi. Họ không đắc tội với người mà !

Tô Anh mỉm cười:

- Người nói đúng. Ta nên cảm kích họ mới hợp lý.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ:

- Tại sao ?

Tô Anh khẽ cắn môi, rồi điểm một nụ cười:

- Nếu chẳng có họ, thì làm sao ta nhận xét đúng giá con người của người ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt:

- Người càng phút càng đi sâu vào huyền hoặc, thật tình ta chẳng hiểu người muốn nói gì ?

Tô Anh bủ môi:

- Thật sự người không hiểu ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Thật vậy.

Tô Anh gần từng tiếng:

- Chẳng lẽ đến bây giờ mà người chưa phát giác ra ... chính họ đã dụ dẫn người vào cái hang chuột này ?

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Nói đùa ! Người thích đùa quá đi thôi ! Tại sao họ lừa ta chứ ?

Tô Anh nói:

- Hoặc giả, họ đã phát giác ra, người không phải đồng một mẫu người như họ, họ nhận xét rằng, rất có thể người sẽ phản họ, cho nên họ cố ý lưu lại mấy dấu hiệu dọc đường, để đưa người vào lọt cái ổ chuột này. Họ mượn tay Ngụy Vô Nha, trừ khử người.

Tiểu Linh Ngư lại cười lớn:

- Theo sự luận đoán của người, thì họ muốn hại cho ta chết ?

Tô Anh gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư ngưng cười, rồi cất cao giọng:

- Nếu vậy, ta hỏi người, họ đã muốn hại cho ta chết, thế tại sao vừa rồi họ đến đây cứu ta ?

Tô Anh chớp mắt mấy lượt:

- Có lẽ bỗng nhiên họ nhận ra rằng người còn có chỗ cho họ lợi dụng được, nếu giết đi thì uổng lắm, cũng có lẽ họ nghĩ rằng ...

Tiểu Linh Ngư vừa nhảy chơi chơi vừa hét:

- Câm ! Câm cái mồm thúi của người lại ! Những lời người nói, chẳng bao giờ ta tin ! Nói vô ích !

Tô Anh ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc, rồi từ từ tiếp:

- Không phải là thật sự người không tin mà ta biết rõ người không muốn tin như vậy đó thôi, có đúng vậy không chứ ?

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Nói nhảm ! Nhảm mất ! Người đâu có nằm trong bụng của ta mà biết được ta muốn gì hay không muốn gì ?

Tô Anh thở dài:

- Nào phải ta muốn người tin lời ta đâu ? Ta chỉ muốn người lưu tâm đề phòng vậy thôi.

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Người bảo ta lưu tâm đề phòng ? Chính ta cần phải khuyên người như vậy, mới đúng tình đúng lý !

Tô Anh phì cười:

- Ta ? Ta nên đề phòng cái gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Người tưởng địa phương này bảo đảm an toàn trọn vẹn cho người à ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Người yên trí ! Từ lâu rồi, địa phương này thanh tịnh lắm ! Ta ở đây bao nhiêu năm, chưa hề mất một sợi lông chân !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Đó là việc ngày nào. Còn như hiện tại thì khác, từ hiện tại trở về thì khác.

Tô Anh cau mày:

- Ạ ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Hiện tại thì đã có người lần lượt đến đây rồi. Và họ đến là để gây phiền phức cho Ngụy Vô Nha. Ngụy Vô Nha không còn đáng sợ đối với họ nữa thì bọn họ còn xem

người ra gì nữa chẳng ? Cái bình phong trở thành vô giá trị thì những vật nắp sau bình phong cũng mất giá luôn. Cái thể diện của người bắt đầu cáo biệt người đó nhé !

Tô Anh thở dài:

- Người nói đúng. Địa phương này từ nay trở đi có lẽ rồi sẽ biến thành một môi trường thị phi, xem ra ta không còn cách gì tự bảo vệ để lưu lại đây lâu hơn nữa ! Nhưng chẳng lẽ người đã phát hiện ra cái gì rồi ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Một kẻ bị treo cao trên cành cây, tự nhiên có thấy được nhiều sự việc hơn những người khác.

Tô Anh trầm giọng:

- Người đã thấy gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta thấy hai người.

Tô Anh bật cười sần sặc:

- Dù cho người thấy hai mươi, hai trăm người, điều đó đâu phải là chuyện lạ.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Nhưng sự có mặt của hai người này là một chuyện lạ.

Tô Anh lại cau mày:

- Ạ ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Hai người đó đã có mặt từ lâu quanh địa phương này, họ nắp ở phía sau hòn núi nhỏ kia, họ có mặt tại đó trước khi những bằng hữu của ta đến cứu ta. Họ không có ý can thiệp vào việc của kẻ khác, họ chờ cho người và Ngụy Ma Y dẫn nhau vô rừng, mới chạy đi về phía ngôi nhà của người. Thuật khinh công của họ cao không tưởng nổi.

Chẳng những Tô Anh không hề dao động tâm thần, trái lại nàng còn điểm một nụ cười, nét cười biểu hiện một sự khinh miệt rõ rệt.

Rồi nàng còn chặn lời Tiểu Linh Ngư.

Nàng hỏi:

- Vì việc đó mà người lưu lại đây ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ủ !

Tô Anh lại cười ! Lần này thì nàng cười với chàng, nụ cười ngọt và dịu, nàng tiếp nối với giọng ngọt và dịu như thế:

- Thì ra, người vẫn quan tâm đến ta !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Giả như người cho rằng ta có mê mẩn người phần nào đó, thì chẳng biết nói sao bây giờ. Nhưng hiện tại không phải lúc người áp dụng cái thuật làm say mê ta, bởi hai người đó ...

Tô Anh lại chận:

- Không phải nhọc lo cho ta ! Ta đã biết hai kẻ đó là ai rồi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ai ?

Tô Anh mỉm cười:

- Đó là một đôi vợ chồng rất có thú vị, thường thường thì họ tự cho mình là thông minh, làm bất cứ chuyện gì cũng muốn chứng minh là họ thông minh vô tưởng. Chồng thì còn khá, nghĩa là còn giới hạn cái tự hào phần nào, chứ còn vợ thì quá lắm, bất cứ đối với ai cũng chẳng bao giờ chịu kém, và luôn luôn tìm cách chứng tỏ mình vượt bậc mọi người. Thực ra, cả vợ lẫn chồng đều mắc bệnh thần kinh, và vợ thì đã đến thời kỳ nặng lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư lên giọng sự đời:

- Phàm những kẻ tự hào mình là thông minh nhất trần thế, những kẻ đó đều có một cố tật, tuy nhiên, ta ở ngoài cái thông lệ đó, ta thông minh vốn trời sanh, tự nhiên mà thông minh, ta chẳng có cố tật nào cả. Bởi ta không có cố tật, nên thông minh không tưởng nổi !

Tô Anh gập mình xuống mà cười, cười đến đổ lệ, rồi nàng thốt:

- Ta phải giới thiệu hai vợ chồng đó với người mới được.

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Rất tiếc là bây giờ thì kẻ như muện lắm rồi !

Tô Anh trầm giọng:

- Họ đã đi ?

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Chẳng những đã đi, mà còn mang theo hai chiếc bao !

Tô Anh giật mình:

- Họ đi từ lúc nào ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Từ cái lúc mà người cười thích chí, cười cong người, cười suýt bò lăn !

Tô Anh gắt:

- Tại sao người không nói sớm ?

Tiểu Linh Ngư chấp tay sau lưng, ung dung thốt:

- Ta định nói cho người biết, song người đang cười thích thú quá, người cười luôn, cười rất lâu, ta không còn cơ hội mà nói chen vào giữa tràng cười của người !

Chàng cố ý buông một tiếng thở dài, tiếp:

- Bây giờ, dù có chọc nhột người, chắc chắn là người không còn cười nổi !

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, rồi mỉm cười.

Đoạn, nàng giải thích:

- Hai bao đó, chẳng chứa đựng tài vật gì, mà chính là hai người nằm trong bao đấy.

Đến lượt Tiểu Linh Ngư giật mình.

Chàng kêu lên thất thanh:

- Họ trộm hai người ? Người sống hay xác chết ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Không thể nói là sống mà cũng chưa dám quyết chắc là chết. Bất quá, ta chỉ có thể nói là hai người trong bao dở sống dở chết thôi. Hay cho rằng, chúng chết nửa phần cũng được vậy. Còn nửa phần sống đó, sớm muộn gì cũng hết sống luôn.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Hai vợ chồng ấy chịu cực chịu khổ lén lút vào đây, chỉ để đánh cắp hai người chết dở sống dở mà thôi à ?

Tô Anh gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Họ sẽ làm gì với hai cái của nợ đó ?

Tô Anh mỉm cười:

- Nếu có thể dùng hai cái của nợ đó, thì khi nào ta để cho họ mang đi ?

Tiểu Linh Ngư thở ra mấy lượt:

- Xem ra, hai vợ chồng đó quả có cố tật quái dị thật mà !

Tô Anh lại cười:

- Tuy nhiên, họ làm như thế, là tiếp trợ người đó !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Tiếp trợ ta ? Tiếp cái quái gì ?

Tô Anh đáp:

- Trong số hai người đó, có một là kẻ tử đối đầu của người, kẻ quyết giết người cho kỳ được.

Tiểu Linh Ngư càng kinh ngạc:

- Đại cừu nhân của ta ? Ai chứ ?

Tô Anh nheo mắt:

- Người cứ tưởng xem, gần đây có kẻ nào quyết liều sống chết với người ?

Tiểu Linh Ngư nghe con tim đập mạnh:

- Người muốn nói ... Hoa Vô Khuyết ?

Tô Anh cười hì hì:

- Đúng rồi !

Tiểu Linh Ngư như con mèo bị ai đó đập nhằm cái đuôi nhảy dựng lên, hét:

- Người nói sao ? Hoa Vô Khuyết bị người đánh cắp mang đi ?

Tô Anh thấy thái độ của chàng, hết sức kinh ngạc, nhìn chàng dăm dăm, lẩm nhẩm:

- Phải ! Chính hẳn !

Tiểu Linh Ngư găm lên:

- Sao người không nói sớm ?

Tô Anh cười khổ:

- Làm sao ta biết được hẳn bị đánh cắp mà nói ? Tại sao người không cho ta biết sớm ? Ta có biết được sớm, mới đề phòng cho hẳn chứ ? Không đề phòng kịp thời, cũng có thể cho người biết kịp thời được chứ ?

Tiểu Linh Ngư cung hai tay, tát vào mặt mình, vừa tát vừa thốt:

- Người nói phải ! Tại ta không cho người biết sớm !

Đoạn hẳn tự trách:

- Tại sao ta không ngăn trở họ chứ ?

Chàng như kẻ điên, thất thế bước đi.

Tô Anh định ngăn trở chàng, song chàng vừa rời vị trí, là gia tăng tốc lực, bước nhanh, thoáng mắt hút.

Còn lại một mình nơi khu rừng tịch mịch, Tô Anh thừ người một lúc lâu, sau cùng tự lẩm nhẩm:

- Tô Anh ! Tô Anh ! Người để cho hẳn đi như vậy sao ?

Chừng như nàng quyết định một chủ ý như thế nào đó, quay nhanh người, gấp bước về nhà.

Vừa đi, nàng vừa lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Ta không thể để cho người đi như vậy đâu ! Chỉ vì ta biết không làm sao tìm gặp lại một con người như người cho nên vô luận là người đi đến địa phương nào, ta cũng theo người đến địa phương đó.

Nàng vào nhà.

Cạnh gốc một cây lớn, có tảng đá, tảng đá nhích động, xô dịch qua một bên, bày ra một cái hang.

Từ trong hang, một người chui lên.

Hang không lớn lắm, một con chó cũng không thể nằm lọt trong đó, huống chi một người.

Nhưng, rõ ràng, người đó từ dưới hang chui lên !

Thân hình y như một mảnh giấy, có thể gấp lại làm đôi, làm tư, làm tám, muốn gấp nhỏ bao nhiêu cũng được. Mà cũng giống như hòn đất nhào, vo tròn lại, hay kéo nhàn nhàn dài ra được như thường.

Đôi mắt của y sắc hơn dao !

Y quắc đôi mắt đó nhìn theo bóng Tô Anh đi vào nhà, miệng điểm một nụ cười thâm độc, lẩm nhẩm:

- Người không cần phải lo lắng. Vô luận tiểu tử đi đến đâu, ta cũng có cách giúp người tìm lại hấn được như thường.

oOo

Trong chỗ trũng dựa triền núi, một nơi kín đáo, có cây che khuất, bỗng một tiếng hú dài vang lên, vọng đi hàng dặm đường.

Thì ra, trong đó, có một cỗ xe, mà người đánh xe chính là Thiết Bình Cô.

Cỗ xe chứa đầy cành lá, dùng làm nghi trang.

Thiết Bình Cô tay cầm cương, tay cầm roi, trong tư thế sẵn sàng giật cương, ra roi, cho xe ngựa lên đường bất cứ phút giây nào.

Nàng ngồi đó, đôi mày cau lại, xem ra chẳng có vẻ gì nóng nảy trong sự đợi chờ, mà chừng như nàng có rất nhiều tâm sự, hiện những tâm sự đó đang sôi động bên trong, nàng triền miên theo giòng tư tưởng.

Chợt có tiếng sột soạt vang lên, cành cây, lá cây trên xe dao động.

Thiết Bình Cô trầm giọng hỏi:

- Phải tiền bối trở lại đó không ?

Bạch Sơn Quân đáp:

- Bọn ta đây !

Thiết Bình Cô cắn răng, định không hỏi nữa, song khó dằn lòng, phải hỏi:

- Tiền bối thành công chứ ?

Bạch Phu Nhân cười hì hì:

- Người yên trí. Ngọc Lang của người nằm ở trong này đây !

Thiết Bình Cô đưa ngọn roi lên.

Một tiếng vút nhẹ trong không gian, vang khê, ngựa cất vó, lôi cỗ xe chuyển bánh liền.

Rời nơi đó, cỗ xe lướt theo những lối quanh co, càng đi tới càng vào sâu trong núi.

Xe không ra ngoài, xe lại vào sâu, thế cũng lạ.

Từ trong xe, có tiếng rên của Giang Ngọc Lang vọng ra. Hấn thun mình tròn như con cuốn chiếu, hấn kêu khê:

- Lạnh ! ... Lạnh ! ... Trời ơi ... lạnh quá !

Nhưng, sau đó không lâu, mồ hôi đổ ra, đầm ướt cả thân thể hấn, rồi hấn kêu lên:

- Nóng ! ... Nóng ! ... Trời ơi, nóng quá !

Trên đoạn đường đó, hấn thoát lạnh, thoát nóng, lạnh suýt chết, mà nóng cũng suýt chết luôn.

Hấn trải qua hai mức độ cực hàn và cực nhiệt đó chẳng biết bao nhiêu lần, và khoảng cách giữa hai lần lại không xa lắm, thành thử hấn cứ rên, luôn miệng rên.

Bạch Phu Nhân lắc đầu, thở dài, thốt:

- Không rõ liễu đầu đó cho hấn uống thứ độc được gì mà hấn ra nông nổi như vậy ?

Bạch Sơn Quân liếc sang bà:

- Nếu người chịu không nổi, thì tìm cách cứu hấn, chứ than vãn rồi hấn khỏi được sao ?

Bạch Phu Nhân lại thở dài:

- Nàng hạ chất độc gì, ta không biết rõ, thì làm sao giải trừ cho tiểu tử được chứ ? Từ nay, có lẽ hấn ... chỉ sợ hấn ...

Bạch Sơn Quân cười lạnh:

- Đối với chúng ta, tiểu tử không là thân, không là thích, bất quá hấn ngưỡng mộ danh mà tìm đến, tội gì người phải lo lắng quỳnh quánh lên như thế ?

Bạch Phu Nhân liếc xéo y:

- Ghen rồi à ?

Bạch Sơn Quân buông cốc lốc:

- Ủ !

Bạch Phu Nhân vuốt má y, cười nhẹ:

- Lão Ngốc ơi, người tưởng ta thật sự lo lắng cho hấn à ? Ta chỉ nhận xét là liễu đầu đó có thủ đoạn rất lợi hại, có thể thôi. Người xem kìa, vị công tử họ Hoa ...

Bạch Sơn Quân cũng thở dài:

- Tình trạng của họ Hoa mới thực sự đáng lo đó !

oOo

Hoa Vô Khuyết hiện tại, si si đại đại, hoàn toàn mất trí.

Hắn ngồi một góc, bất động, bất ngôn, đôi mắt lơ lơ nhìn đăm đăm một chỗ, không chớp mà cũng chẳng đảo qua đảo lại.

Hắn như biến thành gỗ mất rồi. Hắn mất hết trí giác.

Nếu người ta thấy tình trạng của Mộ Dung Cửu mà thương tâm, thì hẳn phải thương tâm gấp năm, gấp mười lần hơn khi trông thấy Hoa Vô Khuyết, có thể thương tâm đến khóc cho hấn được !

Mộ Dung Cửu si sại, song nàng còn cười, còn nói, chứ Hoa Vô Khuyết là cái xác chết rõ ràng, có điều cái xác đó còn thở thôi !

Ai hỏi gì, hấn chẳng đáp, mừng tượng là chẳng nghe ai làm gì, hấn cũng chẳng nhìn, mừng tượng hấn đứng tròng mắt.

Núi, càng vào sâu, càng lạnh, sương mù càng phủ dày.

Trong sâu, có một ngôi nhà đá, có lẽ ngày trước, một vị cao tăng nào đó dựng lên để làm nơi đối vách mà tìm chân lý của mỗi đạo diệu huyền.

Thời gian qua, ngôi nhà bỏ không, Bạch Sơn Quân trong cơn bất ngờ, đã gặp và dùng làm chỗ ẩn thân lúc cần.

Ngôi nhà không lớn lắm, nhưng có ghế, có bàn, dĩ nhiên cũng nhỏ cho phù hợp với kích thước ngôi nhà, và cũng làm bằng đá luôn.

Nơi đây, mưa lớn, gió lộng nên bụi không bám đầy như những ngôi nhà bỏ hoang khác.

Hoa Vô Khuyết bị mang vào nhà đó.

Chẳng những hắn không nghe được, không nói được, mà hắn cũng không bước đi được nốt.

Bạch Phu Nhân nhìn hắn, cau mày, hỏi:

- Người xem hắn như thế nào ? Hắn có giả vờ chẳng hay sự thật là như vậy ?

Bạch Sơn Quân đáp:

- Chưa biết sao mà nói.

Bạch Phu Nhân lại thở dài:

- Nếu sự thật hắn ra nông nổi đó, thì ta chỉ sợ hắn chẳng còn nhớ gì về Di Hoa Tiếp Ngọc cả ! Bọn ta làm cách nào cho hắn khai khẩu ? Mà khai khẩu rồi, hắn còn nhớ gì mà nói cho chúng ta nghe ?

Thiết Bình Cô thì bế Giang Ngọc Lang đến một gốc cây ngồi xuống chứ không vào nhà.

Nàng không vào, vì nàng không dám đối diện với Hoa Vô Khuyết.

Bạch Sơn Quân luôn luôn chớp mắt, bỗng lão nhảy vọt ra ngoài, tiến đến chỗ Thiết Bình Cô ngồi ôm Giang Ngọc Lang, hỏi:

- Hiện tại hắn đang lạnh hay nóng ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Hiện tại, hắn cảm thấy toàn thân đau đớn quá, chẳng biết ...

Nàng chưa kịp dứt câu, chợt nghe nhói ở hai đầu vai.

Bạch Sơn Quân đã điểu nhanh vào hai huyệt Kiên Tĩnh ở hai bên vai nàng.

Thiết Bình Cô vừa sợ vừa giận, trầm giọng hỏi:

- Tiền bối làm gì thế ?

Bạch Sơn Quân lạnh lùng:

- Nghe nói người từ Di Hoa Cung trốn đi, có phải vậy chăng ?

Thiết Bình Cô nghiêng rằng:

- Tiền bối đã biết rồi, còn hỏi làm chi nữa ?

Bạch Sơn Quân cười ghê rợn:

- Nếu vậy, ta sẽ dùng đến cơ thể người ! Người rất hữu dụng cho ta trong lúc này.

Y chụp tóc của Thiết Bình Cô, nhắc bổng nàng lên.

Giang Ngọc Lang đang nằm trong lòng nàng bị rơi xuống đất, có lẽ động đau, nên hấn phát rên lớn.

Nhưng hấn cố gượng cười, thốt:

- Không sao đâu, tiền bối muốn mượn dùng đỡ, cứ dùng.

Hấn quả thật là con người tàn nhẫn, ác độc không tưởng nổi.

Trong tình cảnh đó, hấn còn nói được một câu như vậy, thì tình cảm gì nơi hấn mà kẻ khác hòng trông mong ? Chẳng những hấn không màng đến an nguy của Thiết Bình Cô, mà hấn còn giả vờ tuân phục Bạch Sơn Quân cực độ.

Hấn gian hoạt lắm, biết rõ chẳng ai thương xót gì hấn, thì còn tỏ vẻ bi thảm làm gì ? Chẳng khi nào hấn làm một việc không sanh lợi ích cho hấn.

Bạch Sơn Quân không buồn nghe hấn nói gì, cứ xách Thiết Bình Cô vào luôn trong nhà đến trước mặt Hoa Vô Khuyết, hét:

- Người nhận ra nàng này chăng ?

Hoa Vô Khuyết gương mắt nhìn Thiết Bình Cô, không lắc đầu, mà cũng chẳng gật đầu.

Bạch Sơn Quân lại hét:

- Nàng là môn đệ Di Hoa Cung đó, tại sao người không nhận được chứ ?

Hoa Vô Khuyết bất ngôn, bất động.

Bạch Sơn Quân cười rợn:

- Ta sẽ có cách thực nghiệm xem người thực sự không nhận ra, hay giả vờ !

Y vươn tay giật chiếc áo của Thiết Bình Cô.

Phần ngực trắng mịn bày ra liền.

Thiết Bình Cô cắn răng, cố dần tức uất, chẳng hề mở miệng van xin, nàng đã bắt đầu biết cách xử sự tùy theo thời thế, thuận được cứ thuận, không thuận được thì cũng chẳng tranh luận làm gì, giả như bị hiếp đáp mà không phương tiện phản ứng thì xuôi thuận luôn cho đỡ khổ, để chờ dịp khác quật lại.

Cho nên bị Bạch Sơn Quân làm nhục như vậy, dù nàng bị điểm huyết, phải bất động, không phản ứng được bằng hành động, cũng phải phản đối bằng lời, nhưng nàng cắn răng chịu đựng.

Không thể phản ứng, có van xin vị tất người ta buông tha cho, thì còn tỏ thái độ làm chi cho khổ thân ?

Hoa Vô Khuyết ngồi lì tại chỗ, không biểu hiện một cảm tình nào cả. Đôi mắt vẫn mở to, nhưng đôi mắt mất thần. Hấn nhìn Thiết Bình Cô mà như nhìn về phương trời xa thẳm, mông lung ...

Bạch Sơn Quân lại cao giọng tiếp:

- Người vẫn không nhận ra nàng à ? Được rồi, ta sẽ cho người thấy rõ hơn một chút.

Bàn tay của Bạch Sơn Quân chộp lên, phần vải còn lại trên mình Thiết Bình Cô rơi xuống.

Ngực và đùi của nàng phơi lộ trước mặt Hoa Vô Khuyết.

Gió núi, sương núi lạnh lùng, gió đùa sương, sương tràn vào nhà, mơn man cơ thể trần truồng của Thiết Bình Cô, gieo lạnh hãi hùng, nàng không chịu nổi, phải rung rung ...

Thiết Bình Cô sa lệ, thứ lệ tủi nhục của con người thất thế, cam chịu đựng để chờ thời cơ ...

Lệ đó nóng lên vì lửa căm thù bốc cháy trong tâm, lệ chộp ngừng niềm oán độc ...

Nàng nhìn sững Bạch Sơn Quân, tưởng chừng trước mắt nàng là một con quỷ dữ chứ chẳng phải là một đồng loại của nàng.

Bạch Sơn Quân không lưu ý đến nàng, y cứ nhìn Hoa Vô Khuyết dăm dăm, chờ xem một biến đổi thần thái.

Giả như Hoa Vô Khuyết có chộp mắt một chút trước môn đệ của Di Hoa Cung, trần truồng, phơi lộ cái gì kín đáo nhất của một nữ nhân, chỉ chộp mắt thôi chứ chẳng

cần quay mặt đi nơi khác, thì hấn còn cảm giác, thì hấn đã đóng kịch từ trước đến bây giờ, thì Bạch Sơn Quân sẽ áp dụng một biện pháp buộc hấn khai khẩu.

Nhưng, hấn vẫn ngồi lì, bất ngôn, bất động, tròng mắt vẫn đứng như lúc nào.

Phân ngực đó, đôi đùi đó, có sức hấp dẫn vô cùng, còn ai thoát khỏi sự dao động con tâm do mỹ lực đó gây lên ?

Có hai trường hợp trước cảnh hấp dẫn đó ? Hoặc là mê mẩn mà nhìn trân trối và như vậy thì làn da phải biến đổi mê man, hoặc giả thẹn mà quay mặt đi nơi khác.

Hoa Vô Khuyết không biến sắc mặt, không chớp mắt, không quay nhìn nơi khác. Thế là rõ rệt lắm rồi ! Hấn mất lý trí.

Bạch Sơn Quân nổi giận:

- Bạn đồng môn của người bị nhục như vậy, người chẳng động lòng à ?

Y cố ý quát to, xem Hoa Vô Khuyết có giật mình hay không. Hấn như điếc, không hề nhúc nhích.

Bạch Sơn Quân cười lạnh:

- Được rồi, ta sẽ cho người thấy thêm một màn nữa.

Y ôm thân thể trần truồng của Thiết Bình Cô, toan giở trò vô sỉ ...

- o O o -